

amnesty

MEDLEMSBLAD FOR AMNESTY INTERNATIONAL | MARTS 2021

Mød Hvide-
ruslands modige
demonstranter

Guantánamo-
dagbog på det
store lærred

TEMA:
Sådan afdækker
Amnesty skjulte
massakrer

DIGITALE DETEKTIVER

> LEDER

FRIHED FOR AL-KHAWAJA

Da det arabiske forår for 10 år siden sprang ud i den ene storby efter den anden i Mellemøsten og Nordafrika, gav det mig den samme følelse, som dengang muren faldt i Berlin. Unge mænd og kvinder demonstrerede i titusindvis mod korruption, uretfærdighed og undertrykkelse. Diktatorer, der havde holdt deres befolkninger i et jerngreb, blev væltet i Tunesien, Libyen og Egypten, og de folkelige protester gav håb om forandring.

Også i den lille østat Bahrain gik folk på gaden, og én af de stemmer, der talte for demokrati, reformer og menneskerettigheder, var Abdulhadi al-Khawaja: dansk statsborger, far til fire piger og menneskerettighedsforkæmper. Men som i hovedparten af de andre arabiske lande imødekom Bahrains styre ikke befolkningens ønsker og drømme. I stedet rullede saudiarabiske tanks ind på Perlepladsen, hvor demonstranter havde slået lejr, og hundreder blev dræbt eller såret. Al-Khawaja blev anholdt og i sit hjem tæsket så voldsomt foran sin familie, at hans kæbe brækkede. Efter anholdelsen blev han udsat for psykisk, fysisk og seksuel tortur og blev idømt livstid. En ufatteligt hård dom, der afsones i et elendigt fængsel, hvor han aldrig har fået tilstrækkelig med lægehjælp for de mén, han stadig lider under. Seks gange har han sultestrejket, og han nægter fortsat at lade sig kue.

Ligesom mange andre demokratiforkæmpere fra Bahrain må hans døtre Maryam og Zainab leve i landflygtighed. De bor i dag i Danmark, hvorfra de fortsætter kampen for deres far og for menneskerettighederne.

Sammen med familien har vi i Amnesty kæmpet for at få al-Khawaja fri. For mig, og for mange af jer, er dette her ikke en helt almindelig sag. Al-Khawaja og hans døtre er symboler på mod og principfasthed. Det her er også personligt – jeg har set, hvor hårdt det har taget på familien, og jeg har set den styrke, de igen og igen har været i stand til at mobilisere.

Sammen med over 100 andre organisationer har vi sendt et brev til statsminister Mette Frederiksen og bedt hende om personligt at tage sagen op med Bahrains myndigheder. Efter 10 år er der brug for at gøre en ekstraordinær indsats for at få en ekstraordinær mand fri.

Jeg har et helt særligt håb om i en ikke fjern fremtid at kunne invitere Abdulhadi al-Khawaja med til et Amnesty Landsmøde som en fri mand. Vi må ikke give op. Lad dette forår være det sidste, som al-Khawaja skal opleve i fængslet. ♡

”
Der er brug for en ekstraordinær indsats for at få en ekstraordinær mand fri

Trine Christensen,
generalsekretær
i Amnesty Danmark.

Foto: Søren Malmose

MEDLEMSBLAD FOR
DANSK AFDELING AF
AMNESTY INTERNATIONAL

Redaktør:
Nora Rahbek Kanafani
Ansvarshavende:
Trine Christensen
Redaktion:
Bjarke Windahl
Pedersen, John Nielsen,
Roberto Zacharias og
Malene Haakansson
Kontakt:
medlemsblad@
amnesty.dk

Korrektur:
Mogens Bähncke
Design og produktion:
vahlé+nikolaïsen
Forside: Illustration af
Mikkel Henssel
Oplag: 67.375
Abonnementspris:
200 kr. pr. år
ISSN: 0906-4184
**Udkommer næste
gang:** 22. juni 2021

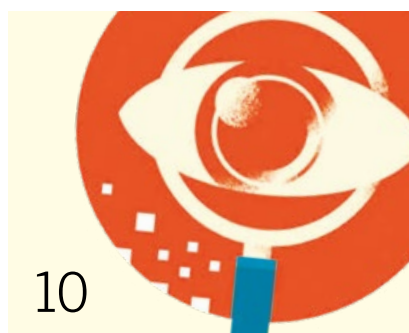
(deadline for indhold:
25. maj 2021)
Artikler, der er under-
skrevet med navn, kan
indeholde synspunkter,
der ikke nødvendigvis
reflekterer Amnesty
Internationals holdning.
Eftertryk med kilde-
angivelse er kun tilladt
efter forudgående aftale
med redaktionen.

Amnesty International
Gammeltorv 8,
4. og 5. sal,
1457 København K
Tlf. 33 45 65 65
www.amnesty.dk
amnesty@amnesty.dk

28

10

> TEMA: DIGITALE DETEKTIVER

Amnestys researchere må i stigende grad tage tekniske redskaber i brug, når de skal afdække menneskerettighedskrænkelser på steder, hvor de ikke kan få fysisk adgang. Kom med ind i det digitale laboratorium.

16

”

Jeg drømte om mange ting i Guantánamo. Men jeg havde aldrig forestillet mig, at min dagbog skulle blive til en film

24

18

> INDHOLD

04 Nyheder

10 TEMA: Digitale detektiver

Sam Dubberley var på få døgn med til at afdække en regulær massakre i Tigray-regionen i Etiopien fra sit hjemmekontor i Berlin

16 Mohamedous drøm om frihed

Den tidligere Guantánamofange Mohamedou Ould Slahis dagbog er blevet til en film, han ikke selv tør se

20 Protester i Hviderusland fortsætter

Oksana, Andrus og Agnessa, kæmper for mere frihed og demokrati

24 Historisk morddom

I El Salvador er der første gang nogensinde faldet dom i en sag om mord på en transkønnet kvinde

28 Louise og samtykkeloven

Louise Kjølsten har i flere år kæmpet for en samtykkelov. Nu er drømmen gået i opfyldelse

30 Aktivisme i en coronatid

Kan man overhovedet lave aktivisme, når landet er lukket ned af corona?

31 Landsmøde 2021

Tilmeld dig årets digitale landsmøde den 24. april 2021

PROTESTER MED POTTER OG PANDER I MYANMAR

Den 1. februar erklærede militæret i Myanmar undtagelsestilstand og tilbageholdt snesevis af embedsmænd, aktivister og politikere, heriblandt landets leder Aung San Suu Kyi. Hun blev få dage senere anklaget for at have brudt importregler, fordi hun havde walkie-talkier i sit hjem. Militærkuppet udløste protester i flere byer, hvor borgere blandt andet protesterede ved at hamre på potter og pander.

I en rapport fra 2018 udpegede Amnesty hærchef Min Aung Hlaing som en af dem, der bør retsforfølges for sit ansvar for de systematiske overgreb begået mod landets rohingya-befolkning i den nordlige delstat Rakhine. Amnesty følger fortsat situationen tæt.

"Militæret er desperate efter et påskud til at indlede en heksejagt og skræmme enhver, der udfordrer dem. Alle falske anklager mod Aung San Suu Kyi og andre, der er vilkårligt tilbageholdt siden kuppet, skal dropes, og fangerne skal frigives", siger Emerlynne Gil, der er viceresearchchef i regionen.

Foto: AFP Rizau Scanpix

LOUJAIN AL-HATHLOUL LØSLADT

Den 10. februar modtog Amnesty den længe ventede nyhed om, at Loujain al-Hathloul var blevet løsladt efter mere end 1000 dage i fængsel for sin fredelige aktivisme for kvinders rettigheder i Saudi-Arabien.

Loujain al-Hathloul blev blandt andet kendt som en af frontfigurerne i de saudiske kvinders kamp for retten til at køre bil – en rettighed de i dag har fået. Men da myndighederne i juni 2018 ophævede forbuddet mod kvindelige bilister, kunne Loujain al-Hathloul ikke selv sætte sig bag rattet. Sammen med aktivisterne Iman a-Nafjan og Aziza al-Yousef var hun på det tidspunkt allerede fængslet for sit arbejde for kvinders rettigheder i landet, alt imens kongedømmet for omverdenen promoverede en fortælling om at der var forandring på vej i landet og at kvinder ville få flere rettigheder.

I 2018 skrev 49.783 danskere og færingere under på Amnestys krav om at de tre kvinder skulle løslades. Da Saudi-Arabien i november 2020 var vært for G20-topmødet, brugte Amnesty igen anledningen til at sætte fokus på fængslingen af de saudiske kvinderettighedsaktivister.

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har bestemt, at en dom for tiggeri i **Schweiz** er et brud på Menneskerettighedskonventionen.

Præsident Joe Biden i **USA** har annonceret et midlertidigt stop for våbensalg til Saudi Arabien og De Forenede Arabiske Emirater.

En højtstående officer i Lord's Resistance Army i **Uganda** er blevet dømt for krigsforbrydelser.

Regeringen i **Polen** har indført næsten totalt abortforbud. Loven var ellers blevet sat på pause efter folkelige protester i efteråret.

I **Iran** er antallet af henrettelser steget voldsomt de seneste måneder. De dødsdømte tilhører oftest religiøse mindretal.

Den kendte aktivist Aleksei Navalny skal afsone to år og otte måneders fængsel i **Rusland**.

Foto: Luis Torres/AFP/Ritzau Scanpix

Vipper mod muren. Legende børn i byen Anapra på grænsen mellem Mexico og USA. Vipperne er sat op af to professorer fra Californien i protest mod daværende præsident Donald Trumps mur, der skulle holde migranter og asylansøgere ude. Præsident Joe Biden har sat opførelsen af muren på pause.

AMNESTY HOLDER ØJE MED EPIDEMILOVEN

Da regeringen i oktober offentliggjorde udkastet til en **ny dansk epidemilov**, mødte det bred kritik fra Amnesty og andre, fordi loven lagde op til flere unødvendige indgreb i danskernes rettigheder. Af samme grund møder det ros fra Amnesty, at en række af de forslag, som organisationen fremhævede i sit høringssvar, nu er skrevet ind i det reviderede lovsalg. Der er indført

bedre parlamentarisk kontrol, bedre klageadgang, krav om offentliggørelse af epidemikommissionens anbefalinger, tidsbegrænsning for forsamlingsforbuddet, mens muligheden for at tvangsvaccinere borgere helt er fjernet. Der er dog stadig tale om potentielt vidtrækkende indgreb i borgernes frihedsrettigheder, pointerer Amnesty.

55.380

danskere har skrevet under på borgerforslaget om **OPHÆVELSE AF GHETTOLOVEN**. Dermed skal forslaget fremsættes og behandles i Folketinget.

8.308

danske skoleelever deltog i Amnestys globale brevskrivningskampagne **Skriv for Liv**. Det er over 1000 elever mere end sidste år.

Foto: Yamam Al Shaar/Reuters/Ritzau Scanpix

AMNESTY ADVARER:

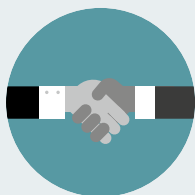
SEND IKKE SYRERE HJEM

Borgere fra Damaskus risikerer reel forfølgelse og andre alvorlige krænkelse, hvis de returnerer til Syrien. Sådan lyder advarslen fra Amnesty International i et brev til udlændinge- og integrationsminister Mattias Tesfaye. Amnestys henvendelse kommer, efter at Danmark er begyndt at give afslag til asylansøgere fra Syrien og revurdere opholdstilladelsen for omkring 900 syrere fra Damaskus.

Amnestys research viser blandt andet, at mange civile, som returnerer til oprindelsesområder under regeringens kontrol, skal gennemgå en såkaldt sikkerhedsgodkendelse, der involverer at blive forhørt af syriske sikkerhedsstyrker. Amnesty vurderer, at disse styrker er ansvarlige for udbredte og systematiske menneskerettighedskrænkelser og overgreb, der udgør forbrydelser imod menneskeheden, herunder tortur, henrettelser og tvungne forsvindinger.

amnesty AFTRYK

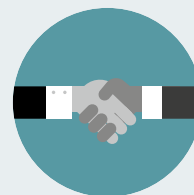
Amnesty Danmarks arbejde i glimt

Amnesty holder møde med Erhvervsministeriet for at drøfte en etisk lov, der skal sikre at virksomheder og investorer overholder menneskerettighederne.

Amnesty kontakter Udenrigsministeriet og anmoder om, at Danmark ikke vælger Bahrain som præsident for FN's Menneskerettighedsråd på grund af landets menneskerettighedskrænkelser. I stedet får Fiji posten.

Amnesty Danmark igangsætter undervisningsprojekt sammen med Amnesty Ghana og Nigeria, støttet af CISU, der skal forebygge seksuel vold på universiteter i Ghana.

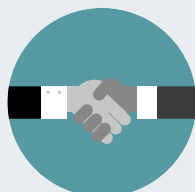
Foto: Ronaldo Schemidt/AFP/Ritzau Scanpix

” Er det den mulige økonomiske gevinst værd, at vi grundlovsstridigt lukker munden på 100 kinakritiske demonstranter eller ikke tager imod dissidenter fra Hongkong? Hvor mange job er ytringsfriheden værd?

Kinaekspert Luke Patey kritiserer i Dagbladet Information Danmark for at gå på diplomatiske listefødder over for den økonomiske stormagt, Kina.

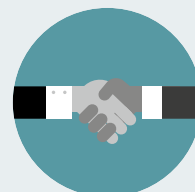
Amnesty og DIGNITY kontakter justitsministeren og udlændinge- og integrationsministeren med anbefalinger til beskyttelse af sårbare indsatte i Udrejsecenter Ellebæk.

Sammen med bl.a. Institut for Menneskerettigheder og Roskilde Festival er Amnesty med i Menneskerettighedsalliancen, der har til formål at uddanne og mobilisere unge.

Amnesty kritiserer i sit høringssvar til forslaget om hjemrejseloven blandt andet, at en asylansøger vil modtage et kontantbeløb, hvis han eller hun vælger ikke at anke sit afslag.

Som del af Regnbuekoalitionen er Amnesty med til at udforme en plan for Kulturministeriet om, hvordan man tackler barrierer for LGBTI+personer i idrættens verden.

“Vi har næsten mistet hele vores frihed”

Alt har ændret sig i Hongkong, siden den kinesiske sikkerhedslov blev indført. Det fortæller demokratiforkæmper og tidligere politiker Ted Hui, som gik i eksil efter et besøg i Danmark.

Fortalt til Malene Haakonsson

ME
MED EGNE
ORD

TED HUI

Ted Hui (født 1982) var folkevalgt politiker for Det Demokratiske Parti i Hongkong, indtil han i efteråret trak sig i protest sammen med resten af oppositionen. Med ni anklager hængende over hovedet rejste han i december 2020 til Danmark. Her mødtes han med en lang række politikere, dog ikke med udenrigsministeren, der takkede nej.

Nu bor han i Storbritannien sammen med sin nærmeste familie, som også er flygtet fra Hongkong.

HVILKET AFTRYK VIL DU EFTERLADE?

**Din arv kan sikre menneskerettighederne
for de kommende generationer**

Det er en mørk tid at være aktivist i Hongkong. Men jeg tror ikke, at denne svære tid varer evigt. Så længe flammen stadig brænder i vores hjerter, og vi er dedikerede, kan vi tale vores sag. Jeg er helt knust over, at mine gode venner Joshua Wong og Agnes Chow er i fængsel, mens jeg er fri – men vi kæmper stadig sammen på en måde.

Jeg besluttede mig for at træde tilbage fra Hongkongs parlament, da Kina per dekret smed fire oppositionspolitikere ud af parlamentet i efteråret. Vi blev dermed for få oppositionspolitikere tilbage til at kunne påvirke noget politisk. Vi ville ikke bare blive og lade som om, at ingenting var sket. Vi ville sende et stærkt signal til offentligheden.

Det er nu blevet for farligt at råbe specifikke slogans i Hongkong. Man kan blive arresteret for det og komme i fængsel i årevis. Man kan heller ikke holde et bestemt flag, uden at blive arresteret. Der er ikke længere et lovligt folkevalgt parlament, og man kan ikke længere kritisere regeringen. Jeg er for eksempel blevet beskyldt for at være på tværs af loven, fordi jeg har deltaget i en del demonstrationer, hvor jeg har forsøgt at mediere mellem uropoliti og demonstranter. Jeg er også blevet anklaget for at protestere mod lovgivningen.

Frihedsbevægelse bør anerkendes

Politiet og regimet har ændret taktik over for demonstranterne. Før opløste de bare demonstrationerne med gummikugler, vandkanoner og tåregas. I dag bruger de ikke kun våben. Hundrevis af unge mennesker bliver retsforfulgt – og tusinder vil følge. Jeg tror, at der i fremtiden vil være et enormt stort antal unge, der sidder i fængsel i flere år, i årtier. Det er meget trist for Hongkong.

Vi bruger den frihed, der er andre steder i verden, til at tale om et frit Hongkong. Jeg tror på, at vi en dag vil rejse os igen. Indtil da opfordrer jeg til at vise solidaritet med vores kamp – ligesom vi har vist solidaritet med andres kamp for frihed. Danmark og andre EU-lande kan gøre meget mere. De kan hjælpe med at tilbyde aktivister et sikkert sted at opholde sig, og de kan anerkende vores frihedsbevægelse. Det er små skridt, men et lille land kan gå forrest og have en stor indvirkning. 🍀

VIDSTE DU AT:

- Du kan skrive Amnesty i dit testamente?
- Amnesty er fritaget for boafgift?
- Vi samarbejder med advokater i hele landet?
- Vi kan sende dig en liste med advokater i dit nærområde?
- Vi giver økonomisk tilskud til advokatsalæret?
- Og at vi altid står til rådighed for svar på spørgsmål?

Få mere information på amnesty.dk/arv eller ring til os på 33 45 65 58 - vi glæder os til at høre fra dig

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

AMNESTYS GLOBALE

SKÆRM- DETEKTIVER

Sam Dubberley var på få døgn med til at afdække en regulær massakre i den konfliktramte region Tigray i Etiopien fra sit hjemmekontor i Berlin. Amnestys krise-researchere har taget helt nye redskaber i brug for at afdække menneskerettighedskrænkelser, der sker på steder, hvor de ellers ikke kan få adgang.

Af Bjarke Windahl Pedersen

Det vakte opmærksomhed verden over, da Amnesty efter tre døgns intens research den 12. november kunne dokumentere, at i snesevis, sandsynligvis i hundredvis, af mennesker var blevet stukket eller hakket ihjel i byen Mai-Kadra i provinsen Tigray i Etiopien. Afsløringen fik FN til at kræve en undersøgelse af massakren og advare om, at kampene mellem etiopiske regeringsstyrker og lokale styrker i Tigray i den nordlige del af landet kunne indebære krigsforbrydelser. I Tigray var internettet og dermed kommunikationen fra regionen blevet lukket ned, så spørgsmålet var, hvordan Amnesty uden fysisk at være til stede kunne afdække de voldsomme begivenheder. Svaret på det spørgsmål findes små 5000 kilometer derfra, i Tysklands hovedstad Berlin, hvorfra Sam Dubberley, leder af Amnestys såkaldte Crisis Evidence Lab, arbejder:

”Der kan være en række grunde til, at vi ikke altid har researchere på stedet, når menneskerettighedskrænkelser angiveligt har fundet sted. Pandemien har kun forstærket den udfordring. Men manglende fysisk adgang betyder ikke, at vi ikke kan kaste lys over, hvad der foregår”, siger Sam Dubberley over en videoforbindelse fra sit hjem i Berlin, der ligesom Danmark er hårdt ramt af covid19.

Umiddelbart efter massakren modtog Amnestys Etiopienresearcher, som på det tidspunkt befandt sig i Nairobi i nabolandet Kenya, en række fotografier fra sine kontakter. Fotografierne var angiveligt kommet fra Tigray og viste adskillige lig, som var affotograferet tæt på. Men hvor var fotografierne taget – og hvornår?

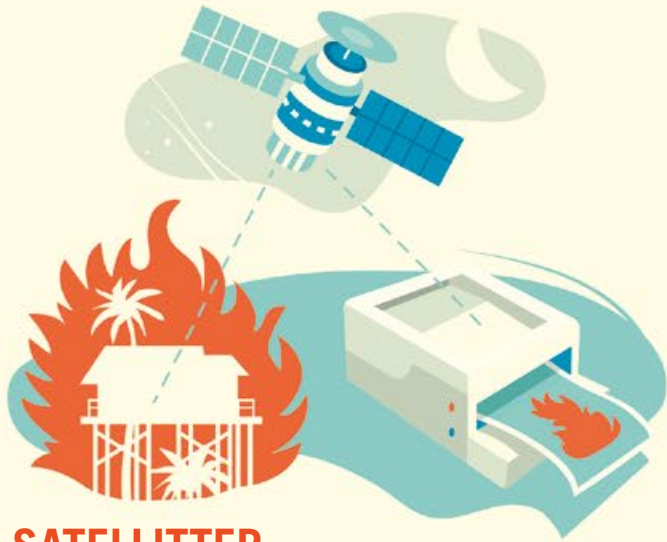
”Udfordringen i en konflikt som Etiopiens, hvor kommunikationen er lukket ned, er, at rigtig mange fotografier florerer på internettet, og selvom folk hævder, at de er nye og fra Tigray, er det ikke altid korrekt. De kan være fra helt andre lande eller fra Etiopien, men taget for adskillige år siden”, forklarer Sam Dubberley, der sammen med sine kollegaer hurtigt kunne udelukke, at fotografierne dokumenterede en ældre massakre eller ulykke med adskillige døds-ofre. Kort fortalt vil der i dag på internettet nemlig altid findes omtale af både tidligere forbrydelser eller ulykker med mange ofre. Derfor gik Amnestys digitale kriseresearchere i gang med at afsøge internettet for yderligere foto- og videomateriale fra byen Mai-Kadra, hvor ligene angiveligt skulle være affotograferet. Omkring to døgn efter massakren dukkede to videoer op, hver på

omkring 90 sekunder, hvor en række mennesker bar lig væk.

”For mig blev spørgsmålet ”hvor” det vigtigste for efterforskningen”, fortæller Sam Dubberley, som satte sig for at ”afhøre” de to nye videoer. Udover at undersøge, om materialet var blevet redigeret, betyder det kort fortalt at gennemgå videoerne for alle visuelle markører, der kunne pege på, hvor de var optaget. Så bøjet over sin bærbare computer fra sit hjemmekontor i Berlin, gjorde han netop det: Time efter time gennemgik han videoerne, billede efter billede.

”Jeg følte, at vi virkelig kunne gøre en forskel, hvis vi som de første kunne ▶

SATELLITTER

Satellitfotos er en vigtig kilde til information for Amnesty's researchere. Fra miljøsatellitter kan de f.eks. få data om større brande over tid. I Brasilien har satellitter bidraget til at afsløre, at landområder i Amazonas ulovligt blev brugt til kvægdrift. Og i Myanmar kunne Amnesty dokumentere, at rohingya-landsbyer blev brændt ned som led i militærets etniske udrensning.

VERIFICERING AF FOTO OG VIDEO

En såkaldt "omvendt billedsøgning" kan afdække, om et foto stammer fra en helt anden begivenhed, end det bliver hævdet. Tekniske undersøgelser kan afsløre, hvis et foto er blevet manipuleret, eller en video er blevet redigeret.

SPECIALISTER

Er et tydeligt stiksår på et fotografi også med sikkerhed årsagen til et dødsfald? Hvad fortæller et projektil eller resterne af en granat om et militært angreb mod civile? Amnesty's digitale researchere konsulterer løbende eksperter i f.eks. retsmedicin og våben og bruger deres viden i vurderingen af et bevismateriale.

SOCIALE MEDIER

Amnesty's researchere ved, hvilke platforme, der bruges i forskellige dele af verden, og overvåger de sociale medier for mulige beviser. I dag bruger mange borgere platforme som Instagram, Telegram og Tiktok til at rapportere om menneskerettighedskrænkelser.

VÆRKTØJERNE I DEN DIGITALE KRISERESEARCH

TEKST: BJARKE WINDAHL PEDERSEN
GRAFIK: MIKKEL HENSEL

PRÆSENTATION

Amnesty kombinerer foto, video og satellitbilleder med ny teknik for at vise omverdenen, præcist hvad der er sket. I samarbejde med arkitekter byggede Amnesty f.eks. sidste år en digital 3D-model af det centrale Bagdad i Irak. Modellen viser tydeligt, hvordan sikkerhedsstyrker affyrede tunge tåregasgranater direkte imod overvejende fredelige demonstranter i 2019. Se mere på <https://teargas.amnesty.org/iraq/>

KILDE: AMNESTY INTERNATIONAL.

dokumentere denne massakre og gøre verden opmærksom på det”, siger Sam Dubberley.

Fodboldtrøjen fra Liverpool

Som noget af det første bed han mærke i, at personen, som filmede, gik på en asfalteret vej. Ved hjælp af indkøbte satellitfotos, kunne han se, at der kun fandtes to asfalterede veje i byen. Sam Dubberley gik i gang med at tælle træerne langs vejen, indtil der var et sammenfald med de træer, som også kunne ses i videoerne.

”Digital verifikation er tit meget simpelt. Du skal kende teknikkerne, men du skal især have tålmodigheden, tiden og viljen til skridt for skridt at afdække, hvor noget har fundet sted”, siger Sam Dubberley.

Da han havde fastlagt, hvilket gadehjørne videoerne var filmet på, kunne han nu gå tilbage til de oprindelige fotografier og lægge dem til puslespillet. Og fra at have svaret på spørgsmålet om ”hvor” gik efterforskningen nu tilbage til at fokusere på ”hvornår”, et spørgsmål som også Amnesty's Etiopien-researcher afsøgte via interviews med kilder i Tigray over satellittelefon.

”Vi skal aldrig forlade ideen om selv at tage til steder og interviewe øjenvidner. Men vi skal bruge alle de ressourcer, vi har, til at styrke vores argumentation”, siger Sam Dubberley, som i den ene video havde spottet en detalje, der yderligere hjalp med at fastslå, at der var tale om en ny massakre: En mand bar en fodboldtrøje med Liverpools store egyptiske stjernespiller Mohamed Salah på ryggen. Den var tydeligvis ikke ægte, men kopidesignet efterlod ingen tvivl om, at den stammede fra forrige sæson.

”Min søn er kæmpe Liverpoolfan. En af hans største helte er 'Mo' Salah, så det var en ganske god hjælp”, fortæller Sam Dubberley.

Kameraets magt

Da Sam Dubberley for fem år siden begyndte hos Amnesty, var det blandt andet for at opstarte det såkaldte Digital Verification Corps (DVC), hvor studerende på flere universiteter verden over bliver trænet i digitalt faktatjek til at bistå Amnesty's menneskerettighedsresearch. I dag leder Sam Dubberley Amnesty's Crisis Evidence Lab, hvor han med en håndfuld kollegaer opsporer og efterprøver foto og videomateriale, indkøber og analyserer data fra satellitter og derudover samarbejder med både Amnesty's egne og eksterne eksperter i eksempelvis retsmedicin, våben og militær. Desuden arbejder Sam Dubberley og hans kollegaer tæt sammen med Amnesty's forskellige researchere i bestemte lande, hvorfor det er en fordel, at teamets medlemmer fysisk arbejder i forskellige tidszoner i Mexico, USA, London og Berlin.

”Da covid-19 lukkede mange lande ned, fortsatte vi mere eller mindre med at samarbejde, som vi plejer”, siger Sam Dubberley.

I mange år arbejdede han som journalist, og han er ikke i tvivl om, at for eksempel videoer af menneskerettighedskrænkelser, ofte optaget med stor risiko for den enkelte, er med til at gøre det stadigt sværere at skjule forbrydelser.

”Uanset om vi kan lide det eller ej, så gør det en forskel for os, at vi ikke bare genfortæller sager, men viser dem på fotografier, videoer og satellitfotos. Det gør det sværere for andre at påstå, at der ikke er sket noget forkert”, siger Sam og tilføjer:

”Vi kritiserer ofte med god grund de sociale medier, men på bundlinjen står stadig, at der er en enorm styrke i, at mennesker har fået adgang til kameraer og mulighed for at dele deres historier med omverdenen”.

Den menneskelige ressource

Den udvikling betyder også, at mængden af information om mulige menneskerettighedskrænkelser er blevet overvældende. Alene i forhold til krigen i Syrien vurderes det, at der findes flere timers video fra krigen på Youtube, end der har været timer i selve konflikten, der begyndte for ti år siden.

At potentielle beviser på den måde ligger på kommercielt drevne sociale medier som Facebook, Twitter og Youtube bekymrer Sam Dubberley, som langt hellere så omverdenen investere i at bygge bedre arkiver, så værdifuld dokumentation ikke risikerer at forsvinde. I det daglige arbejde er det klassiske faktatjek imidlertid den mere konkrete udfordring, og her er det mere end én gang sket, at en kollega har modtaget foto- og videomateriale, som ved nærmere undersøgelse har vist sig at stamme fra et helt andet sted og tidspunkt, end det blev hævdet.

”Det er ikke noget, vi udsender en pressemeddelelse om, men det er en vigtig del af vores job at gøre det klart, når noget er forkert. Det kan skyldes ondsindede forsøg på at vildlede os, eller det kan komme fra velmenende mennesker, som deler falske materialer med os i god tro. Vi er nødt til at være ekstremt grundige i alle detaljer, for selv når vi har ret, bliver vi ofte beskyldt for at sprede falske nyheder”, siger Sam Dubberley, der tit må forklare, at hans arbejde ikke primært handler om teknisk udstyr eller ekspertise.

”Det vigtigste for os er stadig vores menneskelige ressourcer. Jeg er hverken computerekspert eller særligt teknisk begavet. Men jeg kan tænke rimeligt kritisk, og jeg vil gerne være med til at opdyrke den kritiske tankegang, som der er brug for, uanset hvordan vores værktøjer udvikler sig”. 🍷

”

Vi er nødt til at være ekstremt grundige i alle detaljer, for selv når vi har ret, bliver vi beskyldt for at sprede falske nyheder

"HVIS VI ALDRIG
SER DE VOLDDELIGE
BILLEDER, SÅ
KOMMER VI TIL AT
TILLADE, AT MILITÆR
OG SOLDATER
ANGRIBER CIVILE"

Andrea Horcasitas var hurtig til at søge om en plads på holdet af frivillige studerende, da Amnestys Digitale Verification Corps sidste år begyndte et samarbejde med Ibero Americana Universitetet i Mexico City. Siden har hun været med til at afdække overgreb i både Mali og Mexico og lært sig teknikker, som kommer til at blive hos hende for livet.

Kan én, der studerer latin-amerikanske litteratur lave digital menneskerettighedsresearch, og vil Amnesty International overhovedet have mig med om bord?

Nogenlunde sådan tænkte 24-årige Andrea Horcasitas fra Mexico City, da hun sidste år søgte om at blive en del af Amnestys Digitale Verification Corps (DVC), der i efteråret begyndte sit samarbejde med universitetet Ibero Americana.

”Jeg syntes, det var cool, at den store organisation Amnesty International kom til vores universitet. Men jeg troede ikke, at de ville vælge mig. Intet sted i ansøgningsskemaet stod der, at de ledte efter mennesker, som godt kunne lide at læse bøger”, fortæller Andrea Horcasitas med et grin over skærmen fra Mexico City.

Ikke desto mindre blev hun en del af Amnestys DVC-program, der begyndte i 2016 og i dag tæller mere end 100 studerende fra syv partneruniversiteter i USA, Canada, England, Sydafrika, Hongkong og Mexico. Her bliver de studerende trænet i at opsnuse, efterprøve og analysere digitale

beviser på potentielle menneskerettighedskrænkelser. Samarbejdet med de studerende gør Amnesty i stand til at opskalere sin research og dermed undersøge hundredvis af videoer, som ellers ville overbebyrde et mindre hold af researchere. Samtidig bliver redskaberne fra Amnestys specialister givet videre til en ny generation af researchere, der – ligesom Andrea Horcasitas – ønsker at bruge teknologi til at styrke kampen for menneskerettigheder, lighed og retfærdighed.

Et nyt fællesskab

Andrea Horcasitas og de øvrige studerende fra Mexico City har blandt andet undersøgt myndighedernes anvendelse af tåregas i Tunesien, Serbien og Mali. Herigennem var de med til at udbygge Amnestys globale overvågning af myndigheders misbrug af potentielt dødelig tåregas i forbindelse med protester og demonstrationer verden over. De studerende hjalp hinanden med at afsøge sociale medier for relevante fotos og videoer og herefter teste disses troværdighed.

”På grund af pandemien har vi desværre stadig ikke mødt hinanden ansigt til ansigt. Men fordi vi hele tiden har kommunikeret med hinanden online, føles det ikke som om vi er fjernt fra hinanden. Vi er blevet venner i takt med at vi har arbejdet med fælles emner”, siger Andrea Horcasitas.

Ved siden af sine studier arbejder hun i en lokal ngo, hvor hun er blevet trænet i at forholde sig til det ofte voldsomme indhold, der også kommer frem, når man arbejder med at undersøge overgreb, dokumenteret via foto og video. Den erfaring kom hende til gode, ikke mindst da hun sammen med Amnestys afdeling i Mexico sidste år undersøgte politivold mod og anholdelser af demonstranter i forbindelse med protester imod kønsbaseret vold i Mexico:

”Jeg har selv deltaget i feministiske demonstrationer, så det arbejde var hårdt for mig. Men jeg synes, det er vigtigt at støtte de mennesker, som har fået deres rettigheder undertrykt og stille de ansvarlige til regnskab”, siger Andrea Horcasitas, som opfordrer Amnesty og nye studerende til ikke at glemme, at indholdet er voldeligt:

”Det er vigtigt at kunne håndtere, og det handler ikke bare om at se det, men også om at høre det. Betydningen af lyd er så under vurderet. Det er hårdt at

LÆR AT AFKODE FORKERT INFORMATION

Er du journalist, aktivist, menneskerettighedsresearcher eller bare fascineret af digitale værktøjer og open-source-undersøgelser? Så kan du nu få gratis træning af Amnesty International. Igennem to kurser lærer du teknikkerne og redskaberne fra Amnestys digitale kriseresearch, så du herefter selv kan bruge dem til at efterprøve digitalt indhold og herigen nem tackle mulig misinformation.

Hvert kursus varer 90 minutter og er tilgængeligt på engelsk, spansk, arabisk og persisk for enhver som har adgang til internettet.

Se mere og tilmeld dig på amnesty.dk/digitaldetektiv

høre skyd blive affyret, at høre mennesker skrike. I DVC blev vi altid anbefalet at se videoerne uden lyd til at begynde med”.

Overgreb skal frem i lyset

På den baggrund kan det undre, hvorfor hun selv og så mange andre studerende vælger at bruge deres tid til frivilligt at blive en del af Amnestys korps af digitale researchere. Et ulønnet arbejde, der ved siden af studierne i efteråret krævede op mod tre timers træning hver fredag og bagefter konkret research, hvilket betød, at Andrea Horcasitas brugte omkring 40 timer hver måned på sit arbejde i Amnestys DVC.

”Jeg kan ikke tale for de andre, men nogen skal gøre det. Hvis vi aldrig ser de voldelige billeder, så kommer vi til at til lade, at eksempelvis militæret og soldater angriber civile”, siger Andrea Horcasitas og tilføjer, at Mexico har brug for flere menneskerettighedsresearchere.

”Vi har et meget korrupt land, hvor menneskerettighedskrænkelser bliver ignoreret. Men vi mangler redskaberne til at vise det. Så jeg kommer til at holde fast i de teknikker, jeg har lært, og bruge dem i mit fremtidige arbejde. Overgreb skal frem i lyset, de skal dokumenteres og dokumentationen skal bruges til at holde folk ansvarlige for de krænkelser, der sker i Mexico hver eneste dag”, siger Andrea Horcasitas. 📌

Mohamedous drøm om frihed

Mohamedou Ould Salahi sad i 14 år tilbageholdt i **militærfængslet på Guantánamo Bay**. Selvom han i dag er fri, plager mareridtene ham stadig. Han har viet sit liv til at få lukket fængslet, og nu er hans bog Dagbogen fra Guantánamo blevet til en biograffilm, han ikke selv kan holde ud at se.

Af Malene Haakansson

“**D**a jeg kom tilbage til min familie, kunne jeg ikke genkende flere af dem. Jeg kendte ikke deres navne. Alle havde forandret sig”.

Ordene er Mohamedou Ould Slahis. Han blev mishandlet, tortureret og holdt i langvarig isolation i USA's berygtede militærfængsel i Guantánamo Bay på Cuba.

Den nu 50-årige mauretanier blev kidnappet fra sit hjem i 2001 og sat på et CIA-fly til et fængsel i Jordan, hvor han i flere måneder blev udsat for tortur og forhørt om sin rolle i al-Qaeda. Efter et kort stop i Afghanistan blev han i sommeren 2002 fange nr. 760 i Guantánamo.

Han var mistænkt for at have forbindelse til terrorangrebet på World Trade Center i New York, men der blev aldrig rejst en officiel sigtelse mod ham. I 2007 konkluderede FBI og CIA, at han ikke kunne sættes i forbindelse med en terrorhandling. Men der skulle gå ni år mere, før han kunne forlade fængslet som en fri mand.

Fornyet pres på præsident Biden

I år er det 19-årsdagen for etableringen af Guantánamo. 40 mænd sidder stadig tilbageholdt uden for lov og ret. Nogle har været erklæret frie til at rejse i årevis, uden at der er sket noget. Mange har været udsat for tortur, men får ikke ordentlig behandling for deres fysiske og psykiske mén. Og ingen er blevet stillet til ansvar for de grove menneskerettighedskrænkelser, herunder tortur, som har fundet sted i militærfængslet.

I anledningen af årsdagen har Amnesty udgivet en rapport, der dokumenterer de omfattende og fortsatte krænkelser af menneskerettighederne i militærfængslet.

”Tilbageholdelserne hænger sammen med flere års ulovlige handlinger hos den amerikanske regering – hemmelige overførsler af mistænkte, hemmelige forhørsledere, tvungen fodring under sultestrejke, tortur, forsvindinger og en fuldstændig mangel på en retfærdig rettergang,” siger Daphne Eviatar, direktør i Amnesty International USA.

I en global underskriftsindsamling lægger Amnesty ekstra pres på USA's nyindsatte præsident Joe Biden for at få ham til at afslutte et af de mørkeste kapitler i landets historie. En opfordring, som Mohamedou Ould Slahi også gør alt, hvad han kan, for at få til at ske.

“Alle anstændige mennesker bør tage afstand fra fængslet og opfordre den nye amerikanske regering til at lukke stedet,” lyder det stålsat fra ham på en skypeforbindelse fra Mauretaniens hovedstad Nouakchott.

Han sidder i et hjørne i sit hus, som er ved at blive bygget. Ud af døråbningen kan man se den karakteristiske røde sandjord, som dominerer en stor del af det vestafrikanske land.

Med ind i torturkammeret

Siden Mohamedou Ould Slahi blev løsladt i 2016, har han viet sit liv til at fortælle sin historie og advokere for, at alle har krav på at få deres menneskerettigheder respekteret.

”Vi er ikke dårlige mennesker, fordi vi er fra Afrika, Mellemøsten eller muslimer. Vi vil have det samme som i Vesten – frihed, fred og respekt for menneskerettighederne. Skøre mennesker findes overalt. Vi bør ikke lade disse skøre mennesker definere os”, forklarer Slahi.

Han har deltaget i en lang række internationale møder og debatter, blandt andet med afsæt i hans internationale bestseller Dagbo-

Foto: Privat

19 ÅR MED GUANTÁNAMO

USA's daværende præsident George W. Bush oprettede militærfængslet i 2002 for at opbevare fanger fra 'krigen mod terror'.

780 mennesker har været tilbageholdt i fængslet – mange af dem er blevet udsat for tortur eller anden mishandling begået af USA eller dets allierede. I dag er der 40 mænd tilbage i alderen 38-73 år.

Ni af dem er anklaget eller dømt for terror eller krigsforbrydelser. 25 tilbageholdes uden domfældelse, og seks er godkendt til overførsel til andre lande.

Amnesty arbejder for, at de indsatte, som er cleared til at forlade Guantánamo, bør løslades, og at de resterende stilles for en føderal domstol i USA eller overføres til et land, der respekterer menneskerettighederne.

”Jeg fandt ud af, hvad Amnesty International virkelig stod for, da jeg havde brug for dem. Jeg elsker Amnesty, og jeg er så evigt taknemmelig”, siger Mohamedou Ould Slahi.

gen fra Guantánamo, som han skrev i fængslet. I februar i år udkom filmatiseringen af dagbogen i en storstilet spillefilm *The Mauretani-an* med blandt andre Jodie Foster, Tahar Rahim og Benedict Cumberbatch på rollelisten.

”Jeg drømte om mange ting i Guantánamo. Men jeg havde aldrig forestillet mig, at min dagbog skulle blive til en film,” siger han med et stort smil.

I filmen følger vi blandt andre Slahis advokat Nancy Hollander og hendes kamp for at få ham løsladt. Slahi har hjulpet filmholdet med at give et unikt indblik i, hvad der sker bag pigtråden på den nedlagte militærbase. Seeren bliver taget med ind i forhørslokalerne, hvor Slahi bliver banket og seksuelt ydmyget. Vi er med, når han i 70 dage bliver sat i en lille kold celle uden dagslys og bliver holdt vågen i op til 20 timer i døgnet – imens dødsmetal buldrer ud af højttaleren. Og vi er med, når han med en sort pose over hovedet bliver sat på en speedbåd og får hovedet tvunget ned under vandet i høj fart, så han tror, at han drukner.

Filmoptagelserne foregik i Sydafrika, et af de få lande, Slahi kan få visum til, så han havde mulighed for at følge indspilningerne. Oplevelsen kalder han dog ”surrealistisk” og ”deprimerende”.

”Jeg ville ikke være uhøflig, så jeg lod som om, at jeg kiggede med, når de indspillede scenerne. Men jeg tog høretelefonerne af og lukkede mine øjne”, afslører han med et skævt smil og forklarer, at han ikke kan lide at se vold.

Drømmen om et normalt liv

De næsten 15 års fangenskab har sat sig sine spor.

”Jeg har mareridt, som er meget svære at komme af med. Nogle gange vågner jeg og kan ikke trække vejret. Nogle gange råber og råber jeg, fordi jeg tror, at jeg er tilbage i fængslet”, siger Mohamedou Ould Slahi og kigger ned.

Han fortæller, at hans psykiater og ven har sagt, at det tager lige så lang tid at komme tilbage til et normalt liv, som den tid, han har tilbragt i fangenskab.

Lige nu kæmper Slahi for at få lov til at rejse frit. For selvom han er løsladt og efter tre år har fået sit pas og ID-papirer tilbage, bliver han nægtet visum til en lang række lande, heriblandt Tyskland, hvor hans kone og toårige søn bor.

”Jeg betaler fortsat prisen for at være mistænkeliggjort af USA – det er en høj pris at betale. Jeg vil bare gerne kunne rejse frit og besøge de steder, jeg bliver inviteret til. Jeg vil være en del af verden og blive behandlet som et almindeligt menneske.”

Han viser billederne af sin søn på sin telefon – og hans øjne lyser op. De er på picnic i ørkenen. Hans kone og søn besøger ham i Mauretani, så ofte som de kan.

”Mit største ønske er at få et normalt liv”.

Filmen *The Mauretani* får premiere i Danmark senere på året.

Skriv under!

Bed USA's præsident Joe Biden om at lukke Guantánamo

amnesty.dk/skriv-under

PROTESTEN DER NÆGTER AT DØ

Selv om demonstranterne i Hviderusland er trætte, så tror og håber de stadig på forandring. Protesterne har åbnet folks øjne for, at de ikke står alene med deres kritik af regimet. Og de er indstillet på at kæmpe så længe, der er håb.

Tekst: Stefan Weichert Portrætfotos: Emil Filtenborg

Siden august sidste år har de hvide-russiske demonstranter fyldt gaderne i hovedstaden Minsk og i andre byer over hele landet. Med deres rød-hvide flag er de blevet jagtet brutalt gennem gaderne af sikkerhedsstyrkerne, og over 32.000 demonstranter er blevet anholdt, mange har fået tæsk.

Demonstranterne forlanger, at præsident Alexander Lukasjenko, der erklærede sig som vinder af præsidentvalget i august sidste år, går af. Og hver gang politiet får slået en demonstration ned, lader det til at en ny popper op et andet sted.

Nogle dage har uropolitiet på gaderne mindet om en regulær besættelsesmagt, der med brug af skarpladte våben, gummikugler, tåregas og chokgranater mod de primært fredelige demonstranter, har forsøgt at få folk til at give op og gå hjem.

Amnesty har dokumenteret, hvordan regimet har tortureret de anholdte, og billederne af demonstranter, der har fået bank, er gået verden rundt. Senest er det også blevet dokumenteret, hvordan styret både tilbageholder og retsforfølger børn. Alligevel er demonstranterne fortsat.

“Jeg vil gerne støtte op om forandringerne. Vi vil have, at Lukasjenko går af. Vi har fået nok. Vi vil have vores fremtid tilbage,” sagde en kvindelig demonstrant til AMNESTY ved en af de større demonstrationer i august måned.

Et forandret Hviderusland

Som journalist har jeg flere gange besøgt Hviderusland. Og det er tydeligt, at noget har ændret sig. Da vi - Emil Filtenborg og Stefan Weichert - besøgte Hviderusland tilbage i 2019 var det meget svært at få folk på gaden i tale, og der var en evig frygt for, at nogen ville ringe til sikkerhedstjenesten, KGB. Regimet lod til at have total kontrol over situationen, og hovedstaden Minsk virkede rolig uden optræk til den store folkelige bevægelse, der skulle begynde året efter.

Da vi ankom til Hviderusland en uge før valget i august sidste år - cirka et år senere - var alting forandret. Nu var mange folk på gaden klar til at sige deres ærlige mening om Lukasjenko og pegede på, at oppositionslederen Svetlana Tikhonovskaja havde fået et håb til at spire. Måske kunne det lade sig gøre ▶

”

En mand vendte sig mod vores kamera og skreg ”jeg fucking hader Lukasjenko”. En uhørt ytring i 2019.

at fjerne 'Europas sidste diktator' Lukasjenko, der havde siddet på magten i 26 år?

En mand omfavnede os på gaden i Minsk før valget, da han så, at vi var journalister. Så vendte han sig mod vores kamera og skreg "jeg fucking hader Lukasjenko". En uhørt ytring i 2019. Noget var under opsejling, og det hele eksploderede efter valget. De der havde håbet på forandring, havde mistet respekten for regimet. De var trætte af den arrogante måde, som de mente Lukasjenko havde håndteret covid-19 på, hvor de oplevede, at han gjorde grin med de syge. De var trætte af at leve i et diktatur.

Mange fortalte os dog også, at de ikke forventede at deres protester ville føre til egentlige forandringer. Det var der jo ikke kommet i over 26 år, og flere håbede blot at kunne sende et signal til styret.

Euforisk stemning

Da de store demonstrationer med over 200.000 deltagere brød ud i sensommeren sidste år, spurgte vi en af oppositionslederne Maria Kolesnikova, om hun forventede, at protesterne ville føre til forandring. "Det har de allerede", svarede hun.

Siden er hun blevet anholdt og sidder i dag i fængsel som mange andre, der har ytret sig kritisk. Men meget tyder på, at Kolesnikova har ret.

Protesterne er godt nok mindre og mere spredt ud i byerne, men der er vokset en stille aktivisme frem. Den stigende politivold har fået nogen til at protestere ved ikke at betale skat, ved at hænge flag på deres terrasser eller ved med deres biler at blokere politiets patruljer. Der er forlydender om, at fabriksarbejdere er begyndt bevidst at arbejde langsommere på de statslige fabrikker.

Hvor udbredt den stille aktivisme er, er det dog for tidligt at fastslå. Og indtil videre sidder Lukasjenko stadig ved magten og minder demonstranterne om, hvad de frygter allermost: At protesterne rinder ud, forandringerne udebliver, og at befolkningen vil stå tilbage med en hæventørstig Lukasjenko. ❖

”

Protesterne er godt nok blevet mindre, men der er vokset en stille aktivisme frem.

"DET HELE BEGYNDTE, DA VORES PRÆSIDENT SAGDE, AT GRUNDLOVEN IKKE ER NOGET FOR KVINDER"

Oksana Koltovich var en af de første kvinder, der med blomster i hånden demonstrerede imod præsident Alexander Lukasjenko. Men det var et instagram-billede, der fik hende trukket i retten, og hendes fremtid er stadig uvis.

En lille pige med et flag flankeret af sine forældre. De står i en bagård ved siden af en lejlighedsbebyggelse i den hviderussiske hovedstad Minsk – langt væk fra store demonstrationer og protester. Det var dette motiv, som hviderusseren Oksana Koltovich i oktober lagde op på sin Instagramprofil. Og det er hende selv, der er moren på fotoet. I dag har hun en retssag hængende over hovedet, anklaget for at have deltaget i ulovlige demonstrationer.

Billedet udgør hele bevismaterialet, og på trods af, at det eneste tegn på protest er det hvide-røde-hvide flag, som familien står med (et flag som siden 1995 har været et symbol på oppositionen i Hviderusland, red.), så er det efter alt at dømme rigeligt med bevis til, at det hviderussiske retssystem vil dømme hende for at deltage i ulovlige demonstrationer.

Paradoksalt nok er der masser af ægte beviser på, at hun har deltaget i den slags begivenheder. Lovlige eller ej, så har Oksana Koltovich været til stede ved demonstrationerne, der har præget gadebilledet i Hviderusland siden valget i august sidste år. Og det hele begyndte med en kommentar, som præsidenten kom med om kvinder.

Grundloven er ikke for kvinder

I slutningen af maj sidste år troppede Hvideruslands præsident gennem 26 år, Alexander Lukasjenko, op på en traktorfabrik i Minsk for at holde en tale. Valgkampen var på det tidspunkt godt i gang, og præsidenten kom i sin tale vidt omkring.

“Vores grundlov egner sig ikke til kvinder. Vores samfund er ikke klar til at stemme på en kvinde, fordi grundloven giver stærk autoritet til præsidenten,” sagde præsidenten.

Samme dag anholdt hviderussiske betjente aktivisten Sergei Tikhonovsky, og hans kone Svetlana Tikhonovskaja bebudede at hun ville stille op som præsident. Og det satte skub i Oksana Koltovich.

“Det skuffede virkelig mig og mange andre kvinder, at præsidenten sagde sådan noget om grundloven,” siger Oksana Koltovich, der kastede sig ind i kampen for at få erstattet præsident Alexander Lukasjenko med Svetlana Tikhonovskaja. Valgkampen endte ikke overraskende med, at Lukasjenko erklærede, at han havde fået 80 procent af stemmerne, og selv om de fleste ikke stoler på det valgresultat, blev han siddende.

Til gengæld gik folket på gaden, og valgkampen blev erstattet af demonstrationer. Om aftenen blev demonstranterne beskudt af politiet med chokgranater og gummikugler. Tusinder blev anholdt,

banket og tortureret, og da nat blev til dag, gik kvinderne på gaden med blomster i hænderne.

Oksana Koltovich var en af de første.

“Vi var en gruppe af kvinder, der aftalte at mødes på pladsen foran Komarovskij markedet og stå der i stilhed, klædt i hvidt. Først var vi 11 kvinder, der ville være med, men efter fire dage havde 7000 kvinder meldt, de ville deltage,” siger Oksana Koltovich.

Oksana Koltovich kræver ikke meget af en ny præsident. Det vigtigste for hende er, at hviderusserne selv får mulighed for at vælge.

“Folk var bange for ham (Lukasjenko, red.), men nu er Hviderusland stærkt. Jeg stemte på Tikhonovskaja, fordi hun ville udskrive valg. Vi må tænke over, hvad der skal ske, når vi får mulighed for at stemme igen, men først skal vi have et nyt valg,” siger Oksana Koltovich.

Foto: Emil Filtenborg

TORTURBØDLER SKAL RETSFORFØLGES

Amnesty anklager de hviderussiske myndigheder for at misbruge retssystemet til at straffe torturofre frem for torturbødlere. Selv om man fra officiel hånd har indrømmet, at der er blevet indgivet over 900 klager over politivold siden demonstrationerne brød ud i august sidste år, er ingen sager endnu blevet efterforsket. Derimod er hundredvis af retssager mod fredelige demonstranter blevet igangsat. Mange af de anklagede er blevet udsat for tortur.

"HVIS VI PLUDSELIG STOPPER, FRYGTER JEG, AT DET BLIVER RIGTIG FARLIGT"

Agnessa gik også på gaden i 2010 og 2016, hvor protesterne hurtigt blev slået ned. Men denne gang oplever hun, at folk har en helt anden energi. Selvom hun har siddet fængslet, tror hun på, at forandringerne nok skal komme.

Agnessa skæver flere gange over skulderen, da AMNESTY møder hende i en park i Minsk. I to uger har hun siddet fængslet for sin deltagelse i pro-demokratiske demonstrationer, og siden sin løsladelse har hun haft svært ved at gå uden for en dør.

"Jeg er ved at hele mit psykiske traume. Jeg er stadig bange for mørke og blot det at gå udenfor. Jeg ved, at jeg kan blive arresteret igen, hvis jeg går ud, eller hvis jeg bliver set snakke med journalister, men i næste måned vil jeg gå på gaden igen. Jeg er nødt til at gå på gaden igen", siger hun.

Hun er mor til to og har tidligere demonstreret, blandt andet tilbage i 2010, da der også var præsidentvalg i Hviderusland. Dengang blev demonstrationerne slået ned hurtigt og brutalt. Det samme har præsident Alexander Lukasjenko forsøgt med de nyeste protester.

Agnessa oplever, at protesterne denne gang følges anderledes.

"Der er sket et eller andet. Jeg ved ikke, hvorfor folk er begyndt at gå på gaden netop nu, og hvorfor de er så stærke netop nu. Det er ikke Lukasjenko, der har forandret sig: Der har været snydt ved alle valg, men noget er der sket, og folk er meget mere dedikerede nu, end jeg har set tidligere", siger hun.

Forfærdelige oplevelser i fængslerne

Hun blev selv anholdt, da hun var på vej til demonstration. Agnessa bor i et kvarter i Minsk, som sikkerhedsstyrkerne holder et ekstra vågent øje med, så det var bare et spørgsmål om tid, før det blev hendes tur, forklarer hun. Det hviderussiske regime truer ofte demonstranter med, at deres ageren kan

gå ud over deres familier. Hun er bange for, at de vil lade det gå ud over hendes søn, men hun er nødt til at demonstrere, slår hun fast.

Sammen med 17 andre indsatte sad hun i en celle på 10 kvadratmeter med fire senge. Hun kan huske en mor til en nyfødt, der var helt slået ud over, at hendes barn var taget fra hende, og som var nødt til at malke ud foran de andre, da hun stadig ammede.

"Der var koldt, og vi havde ingen tæpper, så vi var nødt til at sove oven på hinanden for at holde varmen", fortæller Agnessa.

Da hun protesterede, spurgte en vagt om hun ville "se nogen blive tortureret".

Der er stadig håb

Trods forholdene i fængslet tabte de kvindelige demonstranter ikke modet. Det er noget af det, der har overrasket Agnessa mest.

"I fængslet begyndte vi at snakke om, hvordan vi var blevet anholdt. Det viste sig, at vi alle var blevet anholdt, før demonstrationen rigtig var begyndt. Vi grinte af os selv og sagde, at vi da godt nok var nogle gode revolutionære, som slet ikke nåede at demonstrere", siger hun.

Ifølge Agnessa er der ingen vej tilbage for hende og de andre demonstranter.

"Selv ikke i fængslerne kan vi knækkes. Jeg ved ikke, om tingene vil ændre sig, men vi har intet andet valg. Hvis vi pludselig stopper, så frygter jeg, at det bliver rigtig farligt. At regimet vil gøre endnu mere for at straffe os," siger hun.

Foto: Emil Filtenborg

Agnessa optræder under pseudonym. Hendes rigtige navn er redaktionen bekendt.

Foto: Emil Filttenborg

"VI SLAP BILLIGT. MÅSKE FORDI VI ER MUSIKERE"

Andrus Tankindang blev arresteret for at spille koncert til en baggårdsfest for oppositionen. Han mener selv, at hans musik er humanistisk snarere end politisk.

Andrus Tankindang var nærmest lettet, da civilklædte betjente omringede taxaen og anholdt ham og de andre bandmedlemmer på vej hjem efter koncerten. Ikke fordi han håbede på at blive anholdt, men fordi han vidste, at det var på vej. Mange af hans kolleger var allerede bag lås og slå.

Den 37-årige musiker og hans venner blev herefter overdraget til OMON, den hviderussiske specialstyrke, som har opnået verdensberømmelse for brutalt at anholde fredelige demonstranter – og torturere dem både under og efter anholdelsen.

"Vi mødte en masse andre fanger, og nogle af dem havde været udsat for fysiske overgreb, men vi slap billigt. Måske fordi vi er musikere. Det var ikke en behagelig tid i fængslet, men det var heller ikke svært," siger Andrus Tankindang.

Han brugte en del af sin tid på bøn, på at skrive dagbog, tale med de andre fanger, og han

havde endda mulighed for at tegne dem på en lille notesblok, hvor han også skrev på nye sange.

Blandt de andre fanger, musikerne sad inde sammen med, var en 19-årig mand, som ifølge Andrus Tankindang var ved at gå op i limningen. Han var blevet dømt for at hænge bånd op i rødt og hvidt, to farver, der i sig selv næsten er blevet ulovlige, fordi de udgør farverne i det flag, som demonstranterne flager med i modsætning til statens flag, der er rødt, hvidt og grønt.

"Det var virkelig svært for ham, og jeg ved ikke, hvad der skete med ham, da han blev flyttet fra min celle. Men han havde det virkelig svært, fordi han savnede sin mor og sin kæreste," fortæller Andrus Tankindang, der er ked af, at han ikke ved, hvad der blev af den unge mand.

Demokratisk band

I dag er Andrus Tankindang tilbage i sin lejlighed. Han fortæller, at der i hans boligkompleks bor mange kunstnere, mens der i bygningen overfor bor politibetjente.

"Vi er ikke et politisk band, men vi spiller sange på hviderussisk. Det gør os politiske. Vi ser os selv som et demokratisk band, der laver simpel musik og simple tekster, som alle forstår. Vi er motiverede af kultur og humanisme, men vi er også forbundne til politik på samme måde, som politikken i vores land er forbundet til humanismen," siger Andrus Tankindang.

Han fortæller, hvordan han ved sin løsladelse blev mødt af en masse mennesker uden for fængslet. Både venner og folk, han ikke kendte.

"Jeg havde ondt af alle de betjente, der stod bagved mig med deres elefanthuer og knebler. Der stod ingen og ventede på dem".

HISTORISK MORDDOM GIVER SPINKELT HÅB FOR EL SALVADORS TRANSKØNNEDE

For første gang nogensinde er der faldet straffedom i en sag om mord på en transkønnet kvinde i El Salvador. Sagen har haft afgørende betydning for både veninden Virginia, der vidnede i sagen, og for Alejandra Menjivar, der stiller op som den første transkvindekandidat til Det Mellemamerikanske Parlament.

Af Lise Josefsen Hermann Foto: Vladimir Giron

Camila Díaz var kun 29 år gammel, da hun blev dræbt af tre politimænd i sit hjemland El Salvador. Hun havde i efteråret 2017 søgt om asyl i USA, fordi hun blev forfulgt på grund af sin seksualitet. Men asylansøgningen blev afvist, Camila Díaz blev udvist af USA og efterfølgende dræbt på gaden i El Salvadors hovedstad San Salvador.

Dermed skrev Camila Díaz sig ind i en trist statistik. Siden 1990'erne er omkring 600 LGBTI+personer blevet dræbt i El Salvador. Dommen i Camila Díaz' sag skulle dog vise sig at blive historisk.

Langt borte fra hovedstaden sidder Virginia (38), Camila Díaz' bedste veninde, og

venter på svar om sin ansøgning om asyl i Canada. Hun ser ikke længere nogen fremtid for sig i sit land – sådan som det også er tilfældet for mange andre LGBTI+personer, der ser sig tvunget til at forlade Mellemamerika.

“Nu må jeg starte på ny igen. Første gang var, da jeg måtte forlade min familie som teenager. Så blev jeg fordrevet fra min by. Og nu bliver jeg nødt til at forlade mit land af hensyn til min sikkerhed,” fortæller Virginia.

Virginia var med til at vidne mod politibetjentene, der dræbte Camila, og har siden måtte leve under jorden, ude på landet.

Allerede som 14-årig måtte hun flygte fra sin familie, da en onkel truede med at slå hende ihjel, fordi hun var homoseksuel (på

”

Der er et før og
et efter drabet på
Camila, for der er
aldrig faldet dom før

ALEJANDRA MENJIVAR

det tidspunkt, havde hun ikke gennemgået sin transition til transkvinde).

“Han sagde, han ikke ville have bøsser i familien. Dét fik mig til at vågne. Jeg blev simpelthen nødt til at komme derfra for at redde mig selv,” fortæller Virginia fra sit skjulested.

Hun rejste til hovedstaden San Salvador og som 16-årig gennemgik hun sin transition. Efterhånden som hendes transkønnethed blev mere tydelig, blev det sværere og sværere for hende at beholde sit arbejde på en tekstilfabrik. Hendes arbejdsgivere “ville ikke have problemer”, fortæller hun. Som 19-årig så hun sig af mangel på alternativer nødsaget til at blive sexarbejder, som så mange andre transkvinder i Latinamerika.

Her mødte hun transkvinderne Monica og Camila, og de tre blev veninder.

Dræbt af politiet

Transkvinder er vant til at begrave deres veninder i en ung alder. Den forventede levealder er 35 år – mange bliver myrdet.

For omkring 10 år siden blev Monica dræbt af bandemedlemmer i El Salvador. Sammen forsøgte Camila og Virginia at komme ud af prostitution, men det var svært.

“Folk der har været i situationen, vil forstå det. Det er svært at komme ud af. Især hvis ikke du har uddannelse eller anden erhvervs erfaring,” fortæller Virginia.

Ligesom mange andre LGBTI+personer forsøgte Camila flere gange at forlade El Salvador for at undslippe volden. Ifølge FN's flygtningeorganisation, UNHCR, er volden mod denne gruppe steget gennem de seneste årtier, og de udgør nogle af de mest sårbare flygtninge og migranter.

International lov giver mennesker, der forfølges på grund af deres kønsidentitet, ret til beskyttelse. I praksis opnår transkønnede og andre dog yderst sjældent asyl. Også Camila blev afvist og tilbagesendt fra grænsen til USA.

Virginia forsøgte også en gang at migrere, men da hun hørte om en transkvinde på flugt, der blev dræbt i den mexicanske by Tapachula, ombestemte hun sig:

“Jeg vil i det mindste slås ihjel i mit eget land. Hvordan skulle de få mit lig hjem til El Salvador?”

Historisk dom

Den 31. januar 2019 havde Virginia og Camila skrevet whatsapp-beskeder sammen hele dagen, men pludselig hørte beskederne fra Camila op. Som dagene gik, og der intet svar kom fra Camila, blev Virginia stadig mere bekymret.

Når en transkvinde forsvinder i Mellemamerika, regner man ikke med at finde hende i live igen. ►

MELLEMAMERIKAS FORFULGTE MINORITET

Amnesty International har igen og igen kunnet dokumentere, hvordan myndigheder i lande som El Salvador, Honduras, Guatemala og Mexico ikke beskytter transkønnede eller andre LGBTI+personer mod overgreb. Det resulterer i, at mange seksuelle minoriteter tvinges ud på farefulde ruter for at finde sikkerhed og afvises ved Mexicos eller USA's grænse uden mulighed for at søge asyl.

► Virginia græder, når hun fortæller, hvordan hun fik bekræftet sin forfærdelige mistanke om, at hendes bedste veninde var blevet dræbt.

Camila var kommet på hospitalet, øjensynligt var hun blevet kørt over, men der var noget mystisk over sagen. Under retssagen kom det frem, at det var politiet, der havde forårsaget hendes død ved deres ekstremt hårdhændede behandling.

Virginia var et af vidnerne i sagen om Camilas død. I juli 2020 blev de tre politimænd idømt 20 års fængsel. Aldrig før var der faldet dom for drab på LGBTI+personer i El Salvador, og dommen blev derfor fremhævet som historisk og vigtig i forhold til at danne præcedens i lignende sager i landet.

Men Virginia er ikke ovenud tilfreds med dommen:

“Jeg vil ikke danne præcedens, jeg vil bare leve og have at mine rettigheder respekteres”.

I 2015 blev hadforbrydelser indsat i straffeloven i El Salvador, men selvom Camilas sag i begyndelsen blev rejst som en hadforbrydelse, endte dommen med at lyde på simpelt drab. Efter at have vidnet i retssagen lever Virginia i skjul og venter på resultatet af sin asylansøgning i Canada.

Transaktivist: Situationen gør os stærke

Bianka Rodríguez (27) er direktør for den salvadoranske ngo Comcavis Trans. Hun har vundet priser for sit modige arbejde som LGBTI+aktivist i El Salvadors ekstremt voldelige miljø.

“Situationen gør os transkvinder stærkere. Vi bliver nødt til at stå imod det her diskriminerende og voldelige samfund,” siger hun.

Bianka Rodríguez har fulgt Camilas sag tæt – en sag der på den ene side kan have skabt vigtig præcedens, men også indignation, fordi drabet ikke blev dømt som en hadforbrydelse.

“Vores retssystem er stadig gennemsyret af patriarkalske, homofobiske og religiøse værdier. Det er som om den her vold mod os LGBTI+personer er normaliseret. Som om det er noget, vi fortjener. Der mangler adgang til retfærdighed,” mener Bianka Rodríguez.

Hun gennemgik selv sin transition til transkvinde som 15-årig, og en af hendes vigtige sager er anerkendelsen af transpersoners identitet. Hun arbejder blandt andet for, at der føres officiel statistik på mord på LGBTI+personer.

På trods af de mange nedslående og voldsomme nyheder finder transaktivisten også plads til håb:

“De seneste år er der sket positive forandringer. For eksempel nu, når jeg går i banken, kalder de mig ved mit feminine navn eller mit efternavn. For ti år siden ville de have insisteret på at bruge mit navn fra identitetskortet. Jeg drømmer om at medvirke til væsentlige forandringer. Min største drøm er, at Bianca en dag kan eksistere legalt. Og at vores rettigheder garanteres,” siger den 27-årige aktivist med et fast smil.

Første transkvinde i parlamentet

Alejandra Menjivar er ligesom Bianca et eksempel på en generation af transkønnede, der nægter at acceptere undertrykkelsen.

I San Salvador er hun i fuld gang med sin kampagne som første transkvinde til Det Mellemamerikanske Parlament for partiet Frente Farabundo Martí de Liberación Nacional (FMLN). I forbindelse med kandidaturet er hun for nylig blevet nødsaget til at forlade sit hjem for at beskytte familien, fordi hun har modtaget dødstrusler.

“Det er opløftende og kompliceret at bryde den sociale stigma i en kontekst af vold og marginalisering. Der er folk, der forsøger at skade os, men vi bliver nødt til at kæmpe for at forsvare vores rettigheder. Vi har allierede, men de lever ikke vores virkelighed, vores liv, og de forstår ikke fuldt ud, hvor ekskluderede vi er. Først når vi transkvinder kommer til at sidde i en position, hvor vi kan træffe beslutninger, kan vi skabe reelle forandringer for os,” siger Alejandra Menjivar.

Hun fortæller, hvordan hun på grund af den diskrimination, som hun vidste ventede hende, først foretog sin transition til transkvinde, da hun var myndig. Hun har været menneskerettighedsaktivist i 15 år.

”

Jeg vil ikke danne præcedens, jeg vil bare leve og have at mine rettigheder respekteres

VIRGINIA

“Vi lever i et totalt ekskluderende samfund. Vi eksisterer praktisk talt ikke, og vi kan ikke få vores rettigheder respekteret – for eksempel til uddannelse, sundhed og arbejde. Og ja – i sidste ende retten til at leve. Vi ved, at de her forandringer, måske ikke kommer os selv, men fremtidige generationer til gode. Det motiverer. At de kan få en bedre livskvalitet. At de kan leve med de her rettigheder,” siger Alejandra Menjivar.

Ifølge flere undersøgelser har stort set alle transkvinder i Mellemamerika været udsat for vold på grund af deres seksualitet. Fler-tallet har også været udsat for voldtægt.

“Hver gang en transkvinde dræbes, får jeg en følelsesmæssig krise. Jeg tænker, hvornår er det min tur? Jeg håber det ikke, men jeg er bange. Hvis det bliver mig en dag, håber jeg at have kæmpet nok,” siger hun.

Ofte kommer dødstruslerne via falske profiler på Facebook.

“Alle transkvinder har modtaget trusler. Mange af mine venner siger ‘Nu slog de endnu en transkvinde ihjel – kom nu, rejs nu!’ Men jeg har en mission her, så længe livet tillader mig det. Jeg har allerede vundet, fordi jeg deltager i valget og er blevet valgt internt i partiet. Der har vi allerede sæt et forandringens frø, vi har brudt et mønster,” siger Alejandra Menjivar.

Hun peger på Camila Díaz’ sag som historisk, fordi den giver håb.

“Der er et før og et efter Camila, for der har aldrig faldet dom før. Slet ikke imod personer fra staten. Vi håber, den gør en forskel. Den er et lille håb om, at tingene kan ændres,” siger Alejandra Menjivar. ♥

Alejandra Menjivar stiller som den første transkønnede kandidat op til Mellemamerikas Parlament. “Jeg er træt af at begrave mine trans-veninder eller at se dem rejse herfra. Dét er min motivation for at deltage i politik”.

Camila og Virginia blev veninder, da de begge måtte prostituere sig i El Salvadors hovedstad, San Salvador.

A full-page photograph of Louise Kjølsen, a woman with long brown hair, smiling and holding a large cardboard sign above her head with both hands. She is wearing a thick, shaggy pink fur coat, a pink beanie with a small white label that says 'MSCH', and white sweatpants. In her left hand, she also holds a bouquet of red and white flowers. The background shows a European-style city street with historic buildings and windows.

ALLE HAR
RET TIL AT GI'
SAMTYKKE

LOUISE KJØLSEN

- 32 år.
- Psykolog, danser, foredragsholder og debattør, der også er kendt under kunstnernavnet Twerk Queen.
- Hendes meget aktive deltagelse i den offentlige debat har ført til voldsom chikane og trusler, der sidste år blev dokumenteret i DR3's programserie, "Hvem vil voldtage Louise?"

”For hver sviner, jeg har fået, har der været ti mennesker, der har sagt tak”

Louise Kjølsen – også kendt som Twerk Queen – har i flere år kæmpet for en samtykkelov ved blandt andet at fortælle åbent om sin egen voldtægt. Hendes engagement i debatten har haft voldsomme konsekvenser i form af chikane og trusler, men har også givet mange andre modet til at dele deres historier og gå med i kampen for den netop vedtagne samtykkelov.

Af Roberto Zacharias

Danmark fik 1. januar en ny samtykkelov, som du i flere år har været med til at presse på for. Hvad fik dig til at gå ind i denne kamp?

Voldtægt er et konkret problem i vores samfund, som der ikke er blevet taget hånd om, og her virker samtykkelovgivning som det bedste bud. Rent personligt handler det om, at jeg selv er blevet udsat for en voldtægt. Det, der fik mig til at begynde at tale åbent om både samtykke og min egen voldtægt, var, da jeg som en del af Girl Squad lavede ”Ludermanifestet”. Vi havde planlagt et radioprogram om gråzoner og grænseoverskridelser, og det blev tilfældigvis sendt samtidig med, at historien om Harvey Weinstein breakede. Det var jo en ret heftig timing, der gjorde, at mange især unge kvinder skrev til mig om deres egne oplevelser med voldtægt. En afgørende historie for mig kom fra en ung kvinde, der fortalte, at hun var blevet udsat for en voldtægt, da hun var 15. På det tidspunkt forstod hun det ikke som en voldtægt, men som om, at hun havde været fuld og med hendes egne ord ”billig”. Vores radioprogram fik hende til at tænke, at hun rent faktisk var blevet voldtaget. Hendes mod triggede mig til også at være modig og bruge den platform, jeg havde, til at fortælle min egen historie.

Hvilke reaktioner har du fået, efter du begyndte at deltage i debatten om voldtægt og samtykke?

Da jeg delte min egen voldtægtsfortælling i 2017 under den første MeToo-bølge i Danmark, var jeg chokeret over, hvor mange der sagde, at det var min egen skyld, fordi jeg ser ud og danser, som jeg gør. Den modbydelige victimblaming findes desværre stadig.

Omvendt væltede det ind med historier i min indboks fra folk, der kunne genkende det her med ”gråzonevoldtægter”. Det var virkelig en stor kontrast; offentligt fik jeg at vide, at det var min egen skyld, at jeg løj og bare ville have opmærksomhed, mens jeg i det private rum fik at vide, at det var noget, som rigtig mange mennesker kunne genkende.

Hvordan var det at høre historier fra kvinder, der havde været udsat for det samme som dig?

Det vidnede om, at det var rigtig vigtigt, det, jeg havde gang i. Alle samtykkeaktivister kan nikke genkendende til, at for hver sviner man har fået, har der været ti mennesker, der har sagt ”tak” og ”det her er vigtigt” eller ”det er også sket for mig”. Reaktionen med at victimblame og udskamme mig var et godt bevis på, at det jeg gjorde, var nødvendigt. Så alt i alt var det motiverende, men også pissehårdt.

Hvad tænkte du, da den nye voldtægtslov var en realitet?

På dagen (da den blev stemt igennem i Folketinget 17. dec. 2020, red.) var jeg inde og fejre det foran Christiansborg, og på en måde var det lidt af et antiklimaks at stå 12 mennesker i regnvej, når man ikke måtte kramme. Det virkede lidt uvirkeligt, men samtidig var det meget rørende, og jeg tænker, at det bliver en af de ting, man kan fortælle sine børnebørn: ”Her var jeg med til at ændre dit liv”. Samtykkeloven er en kæmpe sejr, men den ægte sejr er jo først, når der aldrig bliver voldtaget nogen igen.

Synes du, at det har været kampen værd, når du kigger tilbage på de seneste år?

Ja, selvfølgelig har det det. Hvis bare én person undgår at blive voldtaget, eller bare én person efter at være blevet voldtaget bliver rummet af systemet, der jo har til ansvar at passe på det her individ og ikke udskamme det, så giver det mening. Det at kæmpe for at gøre en forskel er også en måde, man kan bruge noget modbydeligt og uretfærdigt, man selv er blevet udsat for, til at give mening i ens liv, fordi man kan bruge det til at forandre noget. Så jeg tror også, at denne kamp har været rigtig vigtig for mange af de mennesker, som har kunnet tage magten tilbage ved at kæmpe for denne sag. 💜

AKTIVISME OG ARRANGEMENTER

Aktivisme i en coronatid

Kan det overhovedet lade sig gøre at lave aktivisme, når landet er lukket ned af corona? Vi har spurgt **Line Junk** og **Sirke Repo**, der begge er aktive i Amnesty Youth.

Nordic Youth Conference 2021

Efter vi desværre måtte aflyse sidste år, er NYC i kalenderen for 2021! Og du kan godt glæde dig. Konferencen arrangeres som vanligt af Amnesty-aktivister og -medarbejdere fra Finland, Norge, Sverige, Island og Danmark men bliver i år i en online udgave med masser af spændende workshops, oplæg og aktioner. Temaet kommer til at handle om, hvordan vi bliver de bedste og sejeste aktivister, også i modstand og svære tider. NYC afholdes fra den 28. juni, og der åbnes for tilmelding i april. Hør mere og tilmeld dig ved at skrive til youth@amnesty.dk.

DET KAN DU GØRE...

10 MINUTTER

Vær med i kampagnen Go' Stil om virksomheders ansvar og send et brev til erhvervsminister Simon Kollerup: amnesty.dk/gostil

"JEG HAR LÆRT AT STÅ VED MINE EGNE IDÉER"

Line Junk er 17 år og kontaktperson for Amnestys Youth-gruppe i Esbjerg.

Hvad optager dig lige nu?

Lige nu er jeg sammen med to andre seje aktivister ved at planlægge nogle SoMe opslag til, når vi afleverer underskrifter fra vores kampagne om en bedre samtykkebaseret seksualundervisning. Vi er i min gruppe ved at kigge på, hvordan vi kan lave en masse larm på de sociale medier, men samtidig indfange folk og gøre det lidt sjovt.

Hvordan er det at være aktivist under corona?

Det bliver bare aldrig helt det samme med zoommøder som at mødes i virkeligheden, men det positive er, at aktivister over hele landet kan være med. Jeg er også vildt ærgerlig over at min egen youth gruppe, jeg har startet på mit gymnasium, ikke får lov til at blomstre lige så meget, som jeg kunne have ønsket. Jeg ville elske at lære de forskellige mennesker i gruppen bedre at kende, men vi nåede knap nok at starte op. Jeg håber dog, at vi med den nye kampagne kan begynde at komme lidt på banen igen.

Har du lært noget nyt af det?

Jeg har lært at stå ved mine egne ideer, for de viser sig at være ret gode nogle gange. Jeg er normalt meget genert, men dét at kunne gemme mig lidt bag ved min computerskærm og række hånden op virtuelt er ikke lige så skræmmende for mig, som det ville være i et lokale med en masse andre. Fremover tror jeg, at jeg bliver mere tryk ved at sige noget og komme med mine ideer- ikke kun over zoom.

40 MINUTTER

Hør Amnesty's podcast "Øjenvidne", der tager dig med bag murene i Ellebæk Udrejsecenter: amnesty.dk/podcast

1 DAG

Deltag i Amnesty's årlige landsmøde lørdag den 24. april, der i år er virtuelt. Læs mere om programmet og tilmeld dig: amnesty.dk/landsmøde

"DET ER HÅRDT, MEN DET HELE VÆRD"

Sirke Repo er 18 år og kontaktperson for Amnesty Youth på Aabenraa Statsskole.

Hvad optager dig lige nu?

Det optager mig meget at sørge for, at vi får indført en etisk lov herhjemme (Amnesty's Go' Stil-kampagne arbejder for en etisk lov, der skal forpligte virksomheder og investorer til at overholde menneskerettighederne, red.). Jeg håber, at hvis vi får indført det, vil andre lande følge i vores fodspor. Jeg er også meget optaget af alt det, der sker i USA og verden rundt og prøver at uddanne mig selv om racisme og *white privilege*.

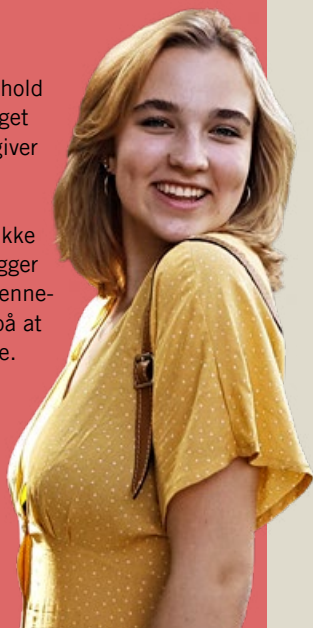
Hvordan er det at være aktivist under corona?

Det har været meget anderledes. Førhen har vi i min youth-gruppe været fysisk sammen, for eksempel i form af at lave boder på skolen, hvor vi kunne snakke med folk om Amnesty's arbejde og få andre folk engageret i menneskerettigheder. Vi holder nu vores møder virtuelt, og det er lidt sværere at få folk til at huske mødet og være ordentligt med.

Har du lært noget nyt af det?

Under corona har jeg lært, at aktivisme også handler meget om selvindsigt i forhold til egne holdninger, værdier og hvor meget man kan give af sig selv til andre. Jeg giver mig selv i de sager, vi arbejder med, og prøver at have mit hjerte åbent for alle. Det er bare vigtigt at sørge for, at man ikke bliver opslugt af alt det dårlige, men kigger på den lyse side; der er flere tusinde mennesker verden rundt, som arbejder hårdt på at få en bedre verden og rettigheder til alle.

Min gruppe og jeg prøver at navigere i en coronasikret aktivisme, hvor vi gør vores bedste med Go' Stil-kampagnen. Det er hårdt, men det hele værd. Jeg glæder mig dog endnu mere til, at vi alle kan lave aktivisme sammen igen.

Deltag i Amnesty's digitale landsmøde

Det havde været dejligt at kunne ses igen til et fysisk landsmøde, men med den nuværende situation tør vi ikke tro på, at det vil være muligt at gennemføre et stort fysisk møde i april.

I stedet inviterer hovedbestyrelsen til digitalt landsmøde **lørdag d. 24. april fra kl. 09.00 til 15.00**.

Vi er meget kede af, at vi ikke kan mødes på Hotel Nyborg Strand i år, men håber at så mange som muligt har lyst til at deltage i medlemsdemokratiet online i stedet.

På dagsordenen er der naturligvis de vanlige organisatoriske emner såsom valg til hovedbestyrelsen og i år også forslag om vedtægtsændringer. Men vi vil også gerne fejre aktivismen og de gode resultater, som vi har opnået sammen. Du bliver selvfølgelig også opdateret på vores kampagner og får indflydelse på Amnesty's fremtid, når vi skal tale om både den kommende strategi for Amnesty.

Program for landsmødet er under udarbejdelse, men du kan læse mere om selve mødet og tilmelde dig på amnesty.dk/landsmøde

Valg til hovedbestyrelsen

Der skal ved hovedbestyrelsesvalget i år vælges fire ordinære medlemmer og en suppleant.

På amnesty.dk/landsmøde kan du finde et overblik over de opstillede kandidater.

Vi hilser altid kvalificerede og engagerede kandidater til hovedbestyrelsen velkommen. Som hovedbestyrelsesmedlem har du central indflydelse på organisationens udvikling, og der er således tale om et vigtigt hverv for organisationen, som samtidig er givende for det enkelte hovedbestyrelsesmedlem.

Kontakt leder af hovedbestyrelsen **Oliver de Mylius** på OdeMylius@amnesty.dk, hvis du vil vide mere om hovedbestyrelsens arbejde eller overvejer at stille op.

Vedtægtsændringer

Amnesty's medlemmer inviteres til at deltage i en høringsproces om vedtægtsændringsforslag forud for landsmødet 2021. På amnesty.dk/landsmøde kan du læse hovedbestyrelsens vedtægtsændringsforslag samt tilmelde dig formøde om dette.

KOM TIL DIGITALT LANDSMØDE 2021

Få indflydelse på Amnestys fremtid og vær med, når Amnestys hovedbestyrelse inviterer til digitalt landsmøde.

Lørdag d. 24. april fra kl. 09.00 til 15.00

- Valg til hovedbestyrelsen
Forslag om vedtægtsændringer
- Fejring af aktivisme og de gode resultater, som vi har opnået sammen
- Bliv opdateret på Amnestys kampagner og kommende strategi

Læs mere om landsmødet på side 31

Læs mere og tilmeld dig på www.amnesty.dk/landsmøde

